„Podmanivé dílo pro všechny fanoušky hororu." Tananarive Due, autorka bestselleru *Výchovný ústav*

PŘÍZRAK Z MOKŘADŮ

HOROR

GEORGE A. ROMERO
DANIEL KRAUS

PŘELOŽIL MILAN ŽÁČEK

PŘÍZRAK Z MOKŘADŮ

Text © 2024 New Romero Limited
Originally published in 2024 in the United States
by Sterling Publishing Co. Inc. under the title Pay the Piper.
This edition has been published by arrangement with Union Square & Co., LLC,
a subsidiary of Sterling Publishing Co., Inc.,
33 East 17TH Street, New York, NY, USA, 10003.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Milan Žáček, 2026
Cover © Union Square & Co., LLC, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7455-5 (pdf)

PŘÍZRAK Z MOKŘADŮ

GEORGE A. ROMERO
DANIEL KRAUS

přeložil
Milan Žáček

FOBOS

Pro Suzanne Desrocher-Romerovou

VEPŘAJT

ANEB DŮLEŽITOST POVĚDOMÍ O HNUSCUKRU

1

Firemanův karneval Kolo u vozu přivážel svou břesknou vlajkoslávu na periferii zeleného pekla Alligator Pointu osmého ledna, a to už od… no, žádný dosud žijící místní obyvatel si nevzpomínal, že by *nepřijížděl*. Stabilně přesný příjezd pouťových atrakcí ctil událost, kterou znaly i tak malé děti jako Pontiac. Každý rok od začátku školy slýchala stejnou historku od své učitelky, slečny Wardové.

Pod studenou, plíživou mlhou za úsvitu 8. ledna 1815 – slečna Wardová upřednostňovala květnaté popisy – patnáct tisíc mušketou vyzbrojených britských vojáků vyrazilo na zteč jediného obranného valu chránícího New Orleans, osmisetmetrové barikády z bláta. My Američané jsme měli jen třetinový počet mužů, horkou jehlou spíchnutý sbor příslušníků pravidelného vojska, svobodných černochů, střelců z pohraničí, Čoktů a dobrodruhů shromážděných pod černou zástavou Lafitteových pirátů. Nicméně tento nesourodý dav pod vedením generálmajora Andrewa Jacksona, který byl v těchto končinách druhým nejslavnějším mužem hned po Ježíšovi, upadl do jakéhosi mystického bojového vytržení a už o dvě hodiny později se Britové pakovali domů jako zpráskaní psi. Jejich mrtví byli naházeni do jámy na bojišti Chalmettské

plantáže, což byl jediný přehmat, kterého se tehdy Jackson dopustil. Byla to bažinatá oblast. Parná půda Anglány, i ty mrtvé, odmítla a hnijící červenokabátníky vytlačila zpátky na nesnesitelně horké slunce.

Podle slečny Wardové byla bitva u New Orleansu státním svátkem, nazývaným prostě jen „Osmého“, už padesát pojebaných let! (Slečna Wardová neříkala *pojebaný*. Pontiac ano, ale potichu, aby to slyšel jen Billy May.) Osmý leden pak někde, kdovíproč, ztratil svůj věhlas, ale to Pontiac nijak nepřekvapovalo. Tady v močálech se umělo ztratit ledacos. Obyvatelé Louisiany však onen den dál ctili; lidé v těchto končinách oslavy milovali. Ať Pontiac navštívila kdovíjakou zapadlou díru, slyšela, jak houbovitá půda do glorifikovaných nebožtíků opět vdechuje život.

Jackson: ševelení cukrové třtiny.

Lafitte: sykot chaluh, když jimi kloužou aligátoři.

Nikdo osmý leden nedodržoval zavileji než Bob Fireman. Tenhle chlapík sice neexistoval, ale jeho jméno na pouti skotačilo na každém stánku s občerstvením, reklamním áčku a ceduli, která stanovovala, jak vysocí musíte být, aby vás připustili k té či oné atrakci. Přímo do Alligator Pointu přijížděl Firemanův karneval Kolo u vozu až na jiný louisianský svátek, na svatého Jana třiadvacátého června. Karneval osmého ledna se konal v městečku Dawes, už na souši, mimo mokřady, čtyřicet minut chůze na sever, kde měli dokonce pobočku supermarketu Piggly Wiggly, zastávku greyhoundů a spoustu dalších moderních vymožeností.

A právě tam teď měla Pontiac namířeno. Její devítileté, metr dvacet vysoké a pětadvacet kilo vážící tělo bylo těsně před výbuchem jako řádně protřepaná plechovka coly.

Táta by z její rychlosti nebyl vůbec nadšený. „Když po setmění moc spěcháš, cher, bonsoir budeš říkat na dně tekuťáků,“ varoval ji často svou barytonovou cajunštinou. A to byla

střízlivá verze. Po půl láhvi everclearu v hlavě byla jeho rada o něco méně přívětivá: „Bacha na tekutý písky, blbko!“

Dnes večer ovšem zpomalovat nehodlala. Tekuté písky ji stejně nezachytí, dokud se bude držet na silnici. To už spíš spadne do jedné z těch děr, co tu vyhloubil přímo její táta. Barataria Bay byla totiž jeho zrádnými jámami posetá, všemi těmi marnými pokusy o nalezení místa, kam Jean Lafitte před téměř dvěma sty lety údajně skryl svůj pirátský lup.

Proto před cestou ještě zaskočila do Doktorova koloniálu. Sice si šetřila na ten rybářský prut ve výloze, ale nezbylo jí než všechno, co měla, utratit za svítilnu s cenovkou 4,99 dolaru. Jak jinak by se mohla vyhnout všem deseti milionům tátových trapných děr? O kus dál vpředu viděla, jak do Dawesu míří hromada dalších lidí z Pointu. S pohupujícími se baterkami vypadali jako světlušky.

Prsty druhé ruky Pontiac vsunula pod zavlhlé desky knihy, ohledně níž knihovník pan Peff škádlivě poznamenal, že by ji samotnou víc než z poloviny zakryla – *Sebraných příběhů mýtu Cthulhu* od H. P. Lovecrafta.

Podobně jako tomu bylo u většiny starších svazků v jejich knihovně o jediné místnosti i do tohoto někdo dávno vyryl symbol chobotnice, tentokrát do zadní předsádky. Stará vyobrazení chobotnic bylo možné najít po celém Alligator Pointu. Na mechem porostlých balvanech v močálech, na starých kmenech stromů, na stěnách věkovitých bud. Pontiac netušila proč. Když se ptala táty, dočkala se jen podrážděného pokrčení ramen.

Tátu dopalovalo, když něco nevěděl.

Stejně jako Pontiac. A proto taky každou pojebanou volnou chvíli četla, k rozhořčení Billyho Maye a rozmrzelosti táty, který na její knihy nevraživě hleděl, jako by to byli spořádaní muži, co si před začátkem dne nepotřebují přihnout kořalky. Pan Lovecraft, její aktuální oblíbenec, uměl vykroužit věty,

které se vlnily víc než kdejaká havěť v močálu. Měly šustící šupiny a vlhce se blyštící tesáky.

Uměl napsat třeba: *Když se ten tvor začal tápavě soukat z temnoty…*

Pontiac, vyzbrojenou takovouto knihou, nemohlo na Firemanově karnevalu už nic vystrašit.

Tato bichle (měla přesně 618 stran) teď byla její jedinou ochranou, protože Billy May prohlásil, že karneval je moc daleko a on je příliš unavený, i když popravdě byl prostě podělaný až za ušima. Pontiac byla zlostí bez sebe. Billy May byl její nejlepší kamarád a na karneval se vydávali pokaždé spolu, osmého ledna i třiadvacátého června. Billy vždycky říkal, že rachocení přijíždějících vozů s atrakcemi slyší až od New Orleansu.

To si samozřejmě vymýšlel. Ale výmysly nejsou tak úplně lži. Výmysly jsou pravdy natažené k prasknutí jako karamely, aby život chutnal zajímavěji. Firemanův karneval Kolo u vozu byla katedrála vystavěná pro slávu výmyslu. Nemohli jste na něm otočit hlavu, aniž byste jí drcli do těch nejlepších výmyslů, jaké se kdy naskytly lidským očím.

TA NEJDĚSIVĚJŠÍ DRÁHA NA SVĚTĚ – no to určitě!
5 DOLARŮ A UVIDÍTE NEJVĚTŠÍ KRYSU INDIE – pche, blbečci!
BLUDIŠTĚ, ODKUD NIKDO NEUNIKNE – chcete se vsadit?

To bylo na výmyslech nejošemetnější a nejsvízelnější. Když jste je chrlili dostatečně často, hromadily se a tvrdly jako vosí hnízda. Táta říkal, že New Orleans vyrostl na „výmyslech, lžích a fabulacích“, přičemž tyto tři pilíře městu brání, aby glo-glo-glo kleslo do bažin. Tady na Jihu lidské plíce vdechují výmysly společně s bradfordskou hruškou, konfederačním jasmínem, kreolským mirepoix a čerstvými lívanečky – a taky s puchy, pozáplavovou plesnivinou, vyhozenými račími

krunýři, trusem z koní táhnoucích kočáry s turisty a vandráckým smradem kořalek, moči a zvratků typickým pro Bourbon Street. Co neskončilo v krvi obyvatel New Orleansu, nakonec ve Francouzské čtvrti zaplňovalo všechny výmoly a vytvářelo bublavé černé jezero vazké neřesti.

Někteří lidé z Pointu tomu říkali „hnuscukr“. Uměl vás vystřelit pěkně vysoko, to jo, ale taky vám požíral vnitřnosti s jistotou, jako že čtyři psiska mají čtyři řitě.

Pontiac přebrodila příkop s nepukalkou, sehnula se pod jedlovcovou větví a najednou před sebou měla Kolo u vozu. Světýlka na kolotočích se blýskala jako mokré zuby a mastné pochutiny vypouštěly páru jako horký dech.

Uvnitř na ni – na ni samotnou – čekala Dračí síň. Pontiac z pórů pomalu prýštil třtinový cukr. Bolelo to. Konečky prstů přejela po chobotnici vyřezané do knihy a pomyslela si, že stáhne ocas jako Billy May a zamíří zpátky domů.

Pokud na karnevalu něco *tápalo*, pokud se tam něco *soukalo*, dělo se to v Síni.

2

Těsně před půlnocí Billy May uslyšel své jméno.

„Billy Mayi? Billy Mayi, seš tam?“

Na toto zavolání čekal od konce vyučování. Na Alligator Pointu zalykajícím se šlahouny popínavých rostlin, kde má člověk potíž poznat, zda nohama vězí na suchu, nebo v mokru, kde je vzduch voda a kde se vážky naučily plavat, panuje poměrně velké přítmí, i když stojí slunce na obloze. Když zapadne, v této fázi roku už kolem půl páté, všechno pod zelenými deštníky na Pointu zčerná.

Setmělo se, už když Billy s Pontiac kráčeli domů. Tři a půl kilometru po úzké nezpevněné stezce vyšlapané lidmi, kteří den co den chodili z Pointu a zase zpátky. Nikde žádné silnice. Stezka se vyhýbala kalným jezírkům smrduté síry, jež se zvedají a klesají s přílivem a odlivem v Mexickém zálivu. Nedalo se určit, co v nich je – s Pontiac to pojmenovali „vepřajt“, podle té tmavé slizké směsice bahna, trávy, slepičinců a mrtvé havěti v chlívku Setha Durbera.

Billy se chtěl Pontiac svěřit s tím, co ho děsí. Bylo to *to*, o čem si šuškají děti. *To*, co pije smích jako nápoj z rozpuštěného prášku. *To*, co žvýká dobré pocity jako žvýkačku. Měl tušení, nezpochybnitelné jako hlad nebo nemoc nebo nutkání na malou, že si to pro něj jde.

Někteří lidé tomu říkali Pištec.

Ale celou cestu domů Pištec nechytil z porostu kolokázie Billyho za kotník ani se nespustil z girland španělského mechu. Možná ho v patřičných mezích držela Pontiac se svou hlasitou, nevymáchanou pusou. Když se Billy dostal v pořádku domů, cítil se o poznání líp. A každé dítě vědělo ještě něco: Pištec vás nutil, abyste přišli vy k němu.

„Billy Mayi!“ zavolal hlas. „Copak mě neslyšíš?“

Rám okna byl nahoře. Síť proti komárům zůstávala dole. Hlas si přes ni razil cestu vysokým dětským tónem. Billy nedokázal určit, jestli bdí, nebo se mu zdá nějaký hrozný sen. A taky cítil šeřík. Máma nikde žádné šeříky nezasadila.

„Já tady nejsem!“ zakřičel Billy.

A sakra, to byla pěkná blbost. Vynadal si, zatímco dětský hlas venku se přidušeně uchechtl.

Billy přibrzdil. „No… víš, já nesmím ven. Nesmím vůbec nic. Už bych měl spát. Naši jsou tady se mnou.“

„To jako fakt?“

„Jo.“

„Tak jednoho z nich popros, aby přišel k oknu a moh ti říct, že se tady venku není čeho bát.“

„Kdo říká, že se bojím?“

„Hele, Billy Mayi. Že se bojíš, pozná každej, co má aspoň půlku ucha. Poznala to i ta tvoje malá holka. Proto ti taky dala kopačky.“

Ten tvor pod oknem znal Pontiac? To Billyho vyděsilo do morku kostí. Dostat takový strach z hrudi je jako vytahovat mokré listí z pytle na odpadky.

„Klidně si mluv,“ zavolal Billy. „Já naše budit nebudu.“

V hlase zazněl zmučený tón. „Byl bych velice nerad, kdyby se rozkřiklo, že Billy May spí v jednom pokoji s rodiči.“

Panebože, strachů existuje spousta různých druhů.

„To není pravda,“ trval na svém Billy.

„Takže vaši tam s tebou ve skutečnosti nejsou, co?“

Cajunský přízvuk toho hlasu zněl zvláštně. Většina dětí Billyho věku díky televizi, která se v těch odlehlých končinách rozblikala před zhruba dvaceti lety, už žádný přízvuk neměla.

V okně se zachvěla síť. Možná větrem. Nebo ten hlas byl možná už tak blízko.

„Ty si teď možná myslíš, že jsem něco hroznýho. Ale na něco se tě zeptám. Jak můžu *já* vědět, kdo seš ty? Ani já nevidím, s kým mluvím!“

Billy ani nemukal. Byla to dobrá námitka.

„Tak sem teda přijď,“ řekl Billy. „Nahlídni do okna.“

„Můj zrak stojí za pendrek. Nevidím ani půl metru před sebe.“

„Jak to, že chodíš v noci po venku?“ rýpl si Billy. „Ve tmě je vidět ještě hůř.“

„To můj fotr. Zas mi naložil. Vykopl mě. Hele, koukni, mám krabičku pallmallek. Cestou jsem je ukrad fotrovi z džínů. Napadlo mě, že bych ti moh pár nabídnout.“

„Chucku?“ Billy se rozjařil. „Ty seš Chucky Steve Beatty? Seš to ty?“

To bylo něco jiného! Billy s Chuckym Stevem Beattym kouřil pallmallky už třikrát. Byl to fajn pocit. Byl to drsňácký pocit. Vůbec by mu nevadilo cítit se zase jako drsňák. Lidi by sice cigarety a velké kelímky limonády mohli označovat za hnus-cukr, ale nemohl popřít, že chutnají skvěle.

Billy spustil nohy z postele. Pot na jeho holeních se proměnil v ledové krystalky.

„Jdu k oknu. Nic víc.“

„O nic víc ani nežádám.“

Pallmallky a kamarád, zrovna když ho Billy potřeboval. Přešel pokoj. Nosem se natlačil do síťky v okně. Do šílené šeříkové vůně. Ztěžka se zapřel o parapet, dřevo tak zpuchřelé, že sotva uchovávalo tvar chobotnice, která do něj byla vyryta dávno předtím, než Billy přišel na svět.

3

Pontiac bylo její příjmení. Kdyby ji člověk oslovil křestním jménem, dostalo by se mu varování, že jestli to udělá ještě jednou, dostane pěstí, což by odpřisáhla na mámin hrob. A myslela to doslova. Pokaždé, když její táta přežil nějakou kolosální pijatiku, odvlekl Pontiac do města na hřbitov sv. Vincence de Paul č. 3, kde se Janine Pontiacové omlouval u hrobu tak bílého, že z něj Pontiac pálilo v očích. U hrobu jí pak vždycky dopřál pět minut o samotě a ona tento čas vždycky fest využila k tomu nejšťavnatějšímu zapřísahání a proklínání. *Proč jsi mi sakra dala tak podělaný jméno, mami?*

Většinu lidí na Pointu naštěstí o rodný list připravily povodně, požáry, hniloby nebo nezájem. Pěstitel ústřic Gregg Bentley si nechával říkat Vyčichlý Sukničkář. Paní Burroughsová od jezera Laurier byla známá jako Salazar. Jeden mladíček z benzínky Texaco slyšel jenom na jméno Poděs Nebojsa. Lidé z Pointu, kteří ji viděli stát před Dračí síní, říkali jen „Nazdar, Pontiac“, na což ona odpovídala pokývnutím hlavy, jako by se nechumelilo.

Stejně tak z ní nikdo nepáčil, kde se nachází její táta. Zaprvé bylo známo, že je někde zlitý, jak zákon káže. Zadruhé se takto toulaly všechny děti z mokřadů. Proto bylo důležité,

proto bylo na Pointu v podstatě způsobem života mít přehled, a to především o sobě navzájem. Nebo to tak aspoň bývalo. Slečna Wardová říkala, že lidem z Pointu hrozí nebezpečí, že zapomenou ponaučení, které si odnesli z bitvy u New Orleansu. Možná jsme stejná chátra jako Jacksonovo vojsko, ale nakonec jsme všichni příbuzní, takže si musíme *udržovat přehled*.

Proto s sebou Pontiac vedle baterky a H. P. Lovecrafta nosila ještě třetí věc – sešit. Máma jí ho dala předtím, než odešla, než ji skolilo břicho plné rakoviny. „Sleduj svého tátu," hekla. „Sleduj *úplně všechno*. Musíš mi to slíbit."

Pontiac svému černobílému poznámkovému sešitu neříkala jinak než „deník". Do deníku si zaznamenávala věci, jak ji nabádala máma. Značila si do něj mapy míst, kam se vydávala (křížek používala jako označení pro tekuté písky), a popisovala věci, kterých si všímala, jako třeba těch podezřelých modrých květin, co vyrašily z juky u Deeverových, nebo toho, že Salazařin pes už dva měsíce kulhá a všem se to zdá být úplně ukradené.

Také vedla záznamy o mrtvých. Na Alligator Pointu nezůstávalo kdovíkolik lidí. Přesto každých pár měsíců někdo odešel na věčnost. Hlavně kvůli rakovině. Hromada lidí ji připisovala příbřežním ropným plošinám. Jakýmsi toxickým splaškům, ropě ve vodě, kdoví přesně čemu… Na Pointu bylo rakoviny tolik, až si Pontiac představovala, že kdyby v močálech šnorchlovala s baterkou v ruce, našla by jí celé kupy, třaslavých černých neforemných hromad, chvějících se při vymýšlení, jak se vplazit do okapových rour na lidských obydlích.

Dávalo smysl, proč do mokra nepřestává jezdit karneval. *Karneval*, řekla jednou slečna Wardová, pochází ze sousloví *carne vale* neboli „sbohem, maso".

Jinak řečeno – rakovina.

Pontiac natáhla ruku a vyprostila deník, který měla vpasovaný mezi džíny a kůži zad. Byl pokroucený potem a zachovával tvar horní části její pánve. Ze šňůrky přilepené k deskám visela okousaná tužka. Zapisování poznámek v ní vyvolávalo pocit, že měří metr a půl a má sílu padesátikilové holky.

Takovou vzpruhu potřebovala, aby se mohla popasovat s Dračí síní.

Před třemi lety před ní stála s otevřenou pusou vedle Billyho Maye, v prstech zapomenuté skořicové briošky, protože se soustředěně zaposlouchali do šramocení hadů uvnitř. Billymu Mayovi teď ukáže; sama vejde dovnitř a na důkaz, že to zvládla, všechno detailně popíše do svého deníku.

Popošla k prodavači vstupenek a přitom už zaznamenávala první dojmy.

Všichni Firemanovi kolotočáři nosili masky. Ne ty polyesterové nesmysly ze slepičího peří s přilepenými flitry, co nosí turisté na Decatur Street. Tyto škrabošky vypadaly, jako by je někdo vyhrabal ze starých truhel plných pavučin. Tvořila je zteřelá látka, opravdové vlasy, červené sametové kapuce a zahnuté zobáky z balzy. Muž, který se hrbil na stoličce před Dračí síní, měl nasazenou neforemnou červenou masku z papírmaše s černými rohy, prázdnýma očima a malou kulatou pusou.

„Pět dolarů," pronesl démon z bíle obkrouženého otvoru.

„Pšt," odpověděla Pontiac, „píšu."

„Co je tu tak důležitého, že si to musíš zapisovat?"

„Podrobnosti."

Schody do Síně byly staré jako sám čas a do toho nejnižšího byl vyrytý další symbol chobotnice.

Démon se zasmál. Papírmaš se mu drolil. Poskakovaly mu záhyby podbradku.

„Pídíš se po *podrobnostech*? V tomhle voze jich najdeš habaděj, tykvičko."

Pontiac se zakabonila. „Já nejsem žádná tykvička."

Démonova červená hlava se mírně naklonila. Probodával ji černýma očima.

„Pověz mi své jméno, abych ho mohl správně vyslovit."

Táta ji před tím varoval. Slečna Wardová ji před tím varovala: nevytrubuj své jméno cizím lidem. A přesto ji teď svědilo na jazyku jako hnuscukr. Toužila ho slyšet pronesené nahlas. Ksakru, nebude spokojená, dokud její jméno neuslyší celý *svět*.

„Znám tvého taťku?" vyptával se démon.

Pontiac o tom pochybovala. Táta měl většinu večerů potíž ovládat své tělo, takže se nedostal dál než k Pelikánovi, nejbližší nálevně. Pokud se tento démon s tátou setkal u pití, musel na něm hned poznat, že umírá. Ne na ten druh rakoviny, co skolila mámu, ale na neduh, který si choval jako domácí zvíře.

„Nebo možná znám tvoji mámu," zkoušel to démon.

Pontiac přemýšlela, jestli ji prozradila barva kůže – přesně na půl cesty mezi tátovou bílou a máminou černou. Vytahovat rodiče bylo tak či onak odporné. *Gerard* a *Janine* byla slova jako tekuté písky, co dokážou utopit odvahu, kterou Pontiac potřebovala, aby se vydala do Dračí síně.

„To jméno je Pontiac," vyhrkla zničehonic. „A vaše?"

„Neznáš snad smysl téhle škrabošky? Ať jsi bohatá, chudá, anděl, nebo ďábel, nosíš masku a mohla bys být kýmkoli z nich. Svoje jméno bych ti mohl prozradit. Ale byla bys hloupá, kdybys mi věřila."

Můj ty skunku! Takže ji napálil! Tváře jí zbrunátněly v odstínu květu trubače. Sama to dopustila. Zlost pokaždé vyhrála nad strachem.

„Pustíte mě tam, nebo ne?"

Démon utrhl vstupenku. „Tvoje rodiče asi neznám. Takže Pontiac, co? Každopádně je to i parádní auto. Dám ti slevu jeden dolar."

4

Nebyl to Chucky Steve Beatty. Ale byl to kluk a Billymu Mayovi se líbil. Tvář a bradu měl umolousanou od bláta. Na hlavě vrabčí hnízdo. Bosé nohy olepené bahnem velké jako tlapy pumy.

„Nazdar, Williame."

Hochův hlas projel skřehotáním žab, vlhovců a volavek hladce jako klarinet.

„Ahoj," odpověděl Billy.

Hoch se usmál a v přítmí pralesa se mu bíle zablyštěly zuby.

„Nemáš brýle," poznamenal Billy.

„Cože?"

„Říkals, že moc dobře nevidíš. Proč teda nenosíš brýle?"

„To tak. Kluk jako já? Do dvou minut bych si je rozbil."

Billy se ošil. „Myslím, že jsem tě nikdy neviděl."

„Tak to ses nedíval pořádně. Jsem den co den ve škole. Teda většinu dní."

„A chceš se… podělit o cigarety? Se mnou? O půlnoci?"

„Já se poseru. Půlnoc je na společnou cigaretu nejlepší doba! Není tu nikdo, kdo by ti vynadal. I když ne že bych to nesnesl. Jednou jsem dostal takovou nakládačku, že mi tekla krev z prdele."

Billy znal paniku v situaci, kdy nad ním má někdo navrch. S Pontiac ji cítil neustále.

„Já už jsem taky dostal vynadáno," ujišťoval nočního hosta. „Fakt hodně."

„Pro tohle taky my kluci z močálů žijem, ne?"

„Neslyšel jsem o žádným jiným důvodu." Billy se usmál. „Připomeneš mi, jak se jmenuješ?"

Hoch vyklepl cigaretu z krabičky, škrtl zapalovačem, připálil si a potáhl.

„Pierre. I když tohle jméno se mi moc nelíbí."

„Ani Pontiac se nelíbí její skutečný jméno."

„My Cajuni milujem masky. A masky jsou i jména."

Billy May užasl. „Povíš mi, jak si necháváš říkat?"

„Nějakou Pontiac se asi ztrapnit nenechám. Většinou je to Pištec."

Minule na svatého Jana šli s Pontiac k Firemanovi a jeli tam na divokém vombatovi, kde se Billymu tak příšerně zvedl žaludek, že z něj vyletěl velký louisianský sendvič od oběda. A úplně stejně se mu zvedl žaludek i teď. Pak ho ale sevřel příjemný chvějivý pocit, jako kdyby už sám potahoval z cigarety. Když poslouchal, jak se Pištec představuje, musel uznat, že setkání s ním nakonec nebylo tak hrozné, jak si představoval. Špinavý obličej, rozčepýřené vlasy, zablácená chodidla – tenhle Pierre se mu hodně podobal.

Mimoto, jak mohl být nebezpečný kluk, který sotva vidí?

Pierre zatřásl krabičkou. Billy v životě po cigaretě netoužil tak jako v té chvíli. Pohrával si se vzpurnými drátky sítě proti hmyzu.

„Proč se ti říká Pištec? To vedle kouření cigaret i pištíš?"

Pierre se pousmál. „Pští leda tak holky, a já holka rozhodně nejsem. Zato takový *Kristovy krystaly*… ty bych si nechal líbit." Vypustil dlouhý pramen šedého kouře. „Tohle je nápověda, Billy Mayi."

„Nechal by sis je líbit," zopakoval Billy.

„Ne, *Kristovy krystaly*, blbečku."

„Aha, krystaly." Billy vraštil čelo a pak se mu rozzářily oči. „Slečna Wardová nám kdysi četla pověst o nějakým Pištci. Co z útesu odvedl hromadu myší."

„Jo, toho tak nějak myslím! Ale na něco se tě zeptám. Jestli je tenhle Pištec vedl, jak je možný, že z toho útesu neslítl i on?"

„Já… to netuším."

„Protože je to lež jako věž. Úplně jako všechny takový povídačky o mý maličkosti."

Ten netvor v močálech. Co na lidi volá jejich jménem. Stáhne je do tekutého písku. Pak jim spořádá kosti. Billy měl pocit, že by bylo neurvalé opakovat tak nestydaté historky přímo před Pierrem.

„Žádný povídačky jsem neslyšel," zalhal.

„A proč teda nevyjdeš ven?"

„Protože… se mi nechce."

„Napřed jsi nesměl, teď se ti zas nechce. Já se poseru!"

Pierre odhodil cigaretu. Rudé jiskry z ní vystřelily jako proso. Otočil se a odkráčel a vůně šeříků odešla spolu s ním. Panika vyrazila Billymu do krku jako zvratky. Pokud má někdy držet krok s Pontiac, bude se muset pochlapit.

Vytáhl rám se síťkou, přikrčil se, překulil se přes starobylou chobotnici a seskočil do plevele vedle domu. Postavil se na nohy a vyběhl. Močál byl černý, modrý a růžový a kolem Pierra se obtáčel jako kočičí máma.

„Počkej!"

Když se Pierre otočil, křenil se od ucha k uchu, jako by ani na okamžik nepochyboval, že ho Billy bude následovat.

5

V Dračí síni bylo devět exponátů, po čtyřech na obou stranách a jeden na konci, všechny ozářené takovými těmi fialovými zářivkami přišroubovanými k plechovému krytu terária. Krytu, který vypadal, že by ho dokázal vyrazit každý z vězněných tvorů, jen kdyby na to měl filipa. Celé místo smrdělo jako její táta, když se vracel domů z Pelikána: potem, kouřem a něčím sladkým, ale taky jaksi studeně a slaně. Tohle Pontiac čichat nechtěla, a tak přestala dýchat, ale rázem se jí zatočila hlava.

Úplně vpředu byl komodský drak, jemuž z tlamy vyrážel rozeklaný jazyk. Vedle pak korovec jedovatý s nápadně vypouklými šupinami, takže vypadal jako kostým na Mardi Gras. Po něm už bylo osazenstvo Pontiac povědomé – mladí aligátoři; ty vídala v přírodě, čerstvě vylíhnuté a celkem roztomilé, kdyby jim ve žlutých očích nehrálo šílenství. Víc než třiceticentimetrová kajmanka; táta jednou uvařil polévku z dvaceticentimetrového exempláře, který chytil na vrabce.

A nakonec hadi.

Pontiac bříšky prstů podle textury svého rukopisu nahmatala stránku, na niž právě psala. Kdyby tam nebyla taková tma, mohla by všechno zaznamenávat a to by jí pomohlo. Teď jí ale nezbývalo než čekat, až do síně vstoupí někdo další a bude jí

dělat společnost. To se však nestalo a ani se nezdálo, že by se k něčemu takovému mělo schylovat. Už ani neslyšela karneval za stěnami. Představovala si černou hromadu rakoviny, jak se čvachtavě dere z močálu a vstřebává celou pouť.

Chtěla vzít do zaječích.

Lebkou jí prochvěl hlas Andrého Saphira, klidný jako vždycky.

Úplně všechno může být kouzelné, catin.

Kurvadrát. Pokud existuje někdo, na koho by Pontiac chtěla udělat dojem, byl to Saphir.

Přistoupila k prvnímu hadovi. Fialové světlo ozařovalo odlupující se štítek: *KRAJTA*. Had byl urostlý, flekatý jako tygr, šest metrů dlouhý a působil hrozivě. Jeho šupiny při pohybu vytvářely dojem, že couvají, podobně jako poklice na rychle jedoucím autě. Pontiac se to nelíbilo. Byl to trik, stejného typu, jaký na ni zkoušel ten démonický prodavač lístků.

Pak tam byl *CHŘESTÝŠ*, porušující všechny přírodní zákony – tělo s kosočtverečným vzorem levitovalo, kdežto jeho larvově bílý ocas se jen chvěl. A po něm *MAMBA*, zelená jako okřehek, ohebná jako předlouhý prst, nehybná až na vystřelující černý jazyk. A po ní *KORÁLOVEC*, nenuceně rozprostřený jako vnitřnosti sraženého zvířete, který se svými žlutými, černými a červenými pásky holedbal, že se vůbec nemusí skrývat. A na samém konci vozu had, o němž Pontiac v hloubi srdce věděla, že vyčkává.

Její strach, další šupinatý tvor, vyrazil ze svého terária a šinul se jí vzhůru krkem.

Uvnitř poslední nádrže byly piliny a dřevěné třísky.

A něco pod nimi.

Když se ten tvor začal tápavě soukat z temnoty.

Ploskolebci byli ta nejďábelštější havěť v bažinách, a to už je co říct. Jejich nejhorší vlastností byly lži. Lži, ne výmysly. Vypadali jako neškodní černí hadi, až na ty maličké bílé

skvrnky mezi očima a čelistmi. Černí hadi se k člověku přibližují pomalu, v podstatě zvědavě. Ploskolebci se chovají úplně stejně. Pak ale stačila čtvrtina vteřiny, aby zaútočili a zaryli do oběti tesáky.

Podle jejího táty se pak děje tohle: bolest, jakou jste nikdy nezažili, stříkající krev, uštknutí kynoucí jako těsto na chleba. Pak neohrabaný pád, zvracení, lapání po dechu, necitlivost, žloutnutí. Uštknutí ploskolebcem může člověka zabít do pěti minut. Kdyby takový had někdy uštkl Pontiac, její osud by visel na vlásku. *Buď na to člověk má, aby přežil, anebo ne,* řekl táta, a pak by měl někdo za povinnost vykopat hrob o velikosti drobné holčičky.

Ploskolebec vyklouzl z pilin, zvedl plochou hlavu a upřel na ni zlatavé oči. I když v ní prozatím žádný jed neproudil, Pontiac svrběla krev. Pomyslela na poseroutku Billyho Maye a hrdinu Andrého Saphira a naklonila se ke sklu. Jsem statečná. Ta nejstatečnější. Její zpocené čelo zaskřípělo o stěnu terária.

6

Větší část Alligator Pointu tvořilo „mokro“, močál – partie na úrovni hladiny moře nebo pod ní. Billy May ho obešel a prodral se chladným rákosím kotlinky Chickapee na půli cesty k pláži Guimbarde, kde se nacházelo staré baseballové hřiště. Právě tam chtěl jít Pierre. Ten kluk byl rozený potížista, neohrožený jako Pontiac. Ba ještě lepší než Pontiac, jelikož se zdálo, že je sám se sebou nadmíru spokojený. Billymu připadalo, že ještě nikdy nepotkal *nikoho*, kdo by se právě takhle vnímal. Na lidi z Pointu dopadal život jako saně plné cihel.

Ale Pierre potřeboval Billyho dokonalé oči. Billy byl hrdý na to, že může jít v čele.

Bohužel, Chickapee ubíhala přímo přes vepřajt.

Stezka byla úzká jako pneumatika jízdního kola a stejně jako všude jinde v močálech byla plná nečekaných pastí v podobě jam, kde doloval poklady Gerard Pontiac. Vlhké vějířovité listy se do cesty napínaly jako ruce věřících, kteří se s vámi chtějí pozdravit v kostele. Billy je odstrkával, jenže ony se odrážely jak na pružině a plácaly ho do zadku. Některé listy utrhl, ale koutkem oka občas zahlédl, jak na jejich místo okamžitě přiskakují nové.

Pokud si Pierre jeho patálií všímal, nijak je nekomentoval a Billy mu byl za to vděčný. Billy dvakrát spatřil starodávné symboly chobotnice (jeden někdo vyškrábal do skály o velikosti krávy, druhý se skvěl až příliš vysoko v kůře jednoho černého dubu), ale nechtěl kvůli nim přerušovat Pierrovo brebentění. Hoch, už provoněný šeříkem, podal Billymu přes rameno zapálenou cigaretu. Billy z ní potáhl, jak nejrychleji mohl. Pomohla mu zklidnit rostoucí obavy. Co když se probudí máma a zjistí, že je pryč? Nebo, a to by bylo ještě horší, co když to zjistí táta? Byli by vzteky bez sebe. I když ne tolik, aby se sami vydali do vepřajtu, navíc uprostřed noci.

Kouř se Billymu zavíjel v plicích, horký jako rohatý chřestýš v poušti. Papírek pallmallky jen prskal. Přesně tohle potřeboval – spálit strach, pokračovat v rozhovoru.

„Jestli je ta povídačka o Pištci lež," nadhodil Billy, „proč používáš jeho jméno?"

„Chceš říct, když navíc nemám žádný krystaly, co?"

Billy se zasmál. Kouř se vinul kolem perleťového jmelí do zelenočerného vesmíru.

„Myslím, že tohle jsme už definitivně deklarovali," řekl Pištec a vychutnával si ta dlouhá slova na konci věty. „Ty ses ve škole učil můj příběh. Vyprávěj mi ho."

Billy si představil Pontiac, která uměla být rychlá jako blesk, pokud ji nezatěžovaly knihy. On sám si myslel, že čtení je něco příšerného. I když televize přeskakovala, bylo zábavnější si hrát s anténou než zírat na stránku plnou písmenek. Poslouchat čtení slečny Wardové ale bylo v pohodě.

„Jak jsem řekl," začal Billy, „nejdřív byly ty myši."

„Já se poseru! Těch myší mám už plný zuby!"

„Proč křičíš? Dyť jsi chtěl, ať ti ten příběh povyprávím!"

„Přejdi k tomu, co následovalo. K tý části s dětma."

„Dobře, takže Pištec zbavil městečko myší, ale když si přišel pro odměnu, měšťani mu řekli: Udělals leda tak kulový. Jenom

jsi hrál na píšťalu. Pištec na to: Hele, myši jsou fuč, ne? Lidi z města mu na to řekli: Jasně, ale nezmizly kvůli nějaký pitomý píšťale. Nedlužíme ti ani zlámanou grešli. Pištec na to: Moje píšťala nevyluzuje obyčejný melodie. Je v ní kouzlo, co přiměje každýho, kdo ji uslyší, následovat její tóny. Lidi se ušklíbli: To jako fakt? Když umíš takhle čarovat, co kdybys zahrál tady před námi? Pištec odpověděl: To bych mohl, ale neudělám to. Jestli mi nezaplatíte, budu na píšťalu hrát před vašima dětma. A ty mě budou následovat. A umřou, stejně jako ty myši."

„Krysy," opravil ho Pierre. „Byly to krysy."

Billy se zastavil a otočil se k němu.

Obrovské cypřiše se zachvěly.

Pierre se potácel. Billyho to překvapilo. Pierre působil jako ten typ kluka, co by dokázal přejít deset kilometrů po úzkém plotu. Ale Billy sledoval, jak teď Pierre sešel do pichlavé vernonie na jedné straně stezky, než se zamotal do lepkavého stužkovce na druhé straně. Natáhl ruku, aby ho zachytil, ale Pierre sám našel rovnováhu.

To ty jeho oči, pomyslel si Billy.

Potíž byla v tom, že Billy už Pierrovy oči neviděl. Vůbec mu neviděl do obličeje. Viděl jen červenou tečku cigarety, když z ní ve tmě potáhl.

„Ony to byly celou dobu krysy?" podivil se Billy. „Proč jsi to neřekl?"

„Od teďka budu vyprávět já," odpověděl Pierre.

Jeho hlas prošel proměnou. Byl hlubší, obezřelejší, takový, jak se je snažila učit mluvit slečna Wardová.

„Děti následovaly Pištcovu melodii," pokračoval Pierre. „Úplně každé dítě. Šly přes špinavé, páchnoucí staré město, úrodnou zemědělskou krajinou za ním a údolími sevřenými majestátními horami. A teprve potom, na dohled vší nádhery země, samy přešly hranu útesu. A to všechno jenom proto, že lidi nezaplatili Pištci za jeho služby."

Ticho naplnily zvuky, které vydávají noční tvorové. A pak se k nim přidalo jemné pleskání. Déšť. Což nedávalo smysl. Celý den se nad nimi klenulo modré nebe, celou noc bylo naprosté sucho. Billy vzhlédl a uviděl, jak jednotlivé kapky odrážejí měsíční svit jako vysoko hozené mince.

Pokud se nemýlil, déšť padal jen na ně dva.

„Ublížili mi," řekl Pierre. „Hodně mi ublížili."

Billyho srdce poskakovalo v rytmu škytajících ropuch.

„Já to nebyl, Pierre," ujišťoval svého druha.

„Co jsem ti říkal o tom jménu?"

Vůně šeříku, tak jemná a sladká, se mísila se sytou, zamřelou hnilobou.

„Chci říct, Pištče." Jaká hloupost byla otvírat okno Pištci, vydávat se za Pištcem.

Přesně takhle musely dojít konce ty myši… ne, ty *krysy*, ty *děti*. Pištec je přiměl, aby se *samy* vrhly z útesu.

Déšť sílil. Pierre, Pištec, ať už byl ten tvor cokoli, vzhlédl do bodavých kapek a začal pít. Billy viděl mokré zuby, komíhající se jazyk, lesk srkajících rtů.

„Ne, Billy. Ty jsi nic špatného neprovedl. Ale tvoji lidi ano."

7

Ploskolebec, zvaný též bavlněná tlama, zaútočil.

Svou přezdívku nezískal pro nic za nic. Bílé vnitřní části jeho chřtánu paralyzovaly oběti už tisíc let. Stejně jako Pontiac, v té čtvrtsekundě předtím, než proti ní vyrazil.

Tesáky ťukly do stěny terária a na sklo vystříkly jed. Pontiac prudce uskočila a zakopla. Řítila se k podlaze. K tmavé podlaze. K mimořádně tmavé podlaze. Zatímco ji paralyzovala bělost ploskolebcovy tlamy, ostatní zvířata unikla. Teprve teď, když už bylo příliš pozdě, si představila, že slyší praskot rozbíjeného skla a třeskot plechových vík padajících na podlahu.

Byla v polovině pádu, když zahlédla něco černějšího než černá podlaha, něco svinutého a číhajícího.

Prapodivné myšlenky v posledních vteřinách předtím, než ji nepopsatelné zuby naplní jedem. Církevní třesky plesky: hadi v rajské zahradě. Třesky plesky z louisianských močálů: o hadech se mluví, jako by to byly duhy na obloze. Neworleanské třesky plesky: Velký had, Li Grand Zombi, bruslaři na souši a na vodě; cestovatelé mezi světy. Ta nejděsivější atrakce, ta největší krysa, bludiště, odkud nikdo neunikne – už věřila všem výmyslům, protože všechno vylezlo ze skrýše, už žádné *tápání*, už žádné *soukání*.

Ukázalo se, že ta svinutá věc je odvodňovací hadice. Uviděla to, když do skříně nákladního vozu otevřenými dveřmi pronikla barevná karnevalová světla. Pojebanej had, blesklo jí hlavou, když její podpaží uchopily dospělé ruce, vyzvedly ji a ona se ještě zoufale natáhla pro svůj deník, baterku a knihu. Nic nikdy nedopadne tak, jak člověk očekává.

V tomto případě ji ven vlekl ten démon, jen se chechtal a přidával k jejímu děsu prvek ponížení. Ale do zorného pole se jí nevypálila jeho jasně červená maska. Ne, měla v něm ploskolebce v okamžiku útoku, tak bílého, tak bílého…

8

Z deštivých stínů vystoupil ten jakoby kluk, bývalý Pierre, teď Pištec. Růžovou kůži měl popraskanou na kusy. Jeho tvář chvilku vypadala jako vysušená solná pláň. Potom se roztříštěné kousíčky chlapecké pokožky vcucly do rosolu netvorovy opravdové tváře – tmavé bezoké masy.

Vepřajt, napadlo Billyho, když mu po noze stekla horká moč.

Umírání ho rozesmutnilo. Upřímně, rychle rozesmutnilo. Nepomyslel na mámu ani na tátu. Pomyslel na Pontiac. Lidi vždycky říkali, že stříbrný dolar má dvě strany, jednu světlou, jednu tmavou. Svou smrtí zanechá Pontiac ve štychu. Stříbrný dolar, kterému chybí jedna strana, nemá hodnotu ani padesáti centů. Nemá žádnou hodnotu.

Pištec zvedl ruku. Chlapeckou ruku, dokud na ní nezačaly růst nehty. Nevyrážely do tenkých drápů, jaké umí vysunout nedůtklivá kočka. Podobaly se spíš mrožím klům, silným a nažloutlým, a velké byly tak, že prsty pod nimi pukaly jako převařené hotdogy. Potom se celá ruka rozpadla na chrupavčité maso.

Jen palec zůstal normální, a to z nějakého konkrétního důvodu.

Tyto klům podobné prsty se zabořily do Billyho hrudi. Billy všechno sledoval, jako by šlo o scénu z nějakého hororu vysílaného pozdě v noci na třetím kanálu. Netvorův lidský palec sevřel jeho bušící srdce, potom ho vytrhl, celé kožnaté a rozstřikující krev, a přiblížil k ústům.

Pištec měl skutečná ústa. Byla to poslední, co Billy May spatřil. Černá rosolovitá hmota netvorovy tváře se rozdělila. Billyho to překvapilo natolik, že na okamžik dokonce přestal vnímat dráty bolesti procházející jeho tělem. Potom už jen žasl, jak netvor požírá jeho tlukoucí srdce.

Ta jeho ústa, tak bílá, tak bílá…

9

Pete Roosevelt byl občas spatřen v nepřítomnosti Prcka Uleneho, ale jen málokdy byl Prcek Ulene spatřen v nepřítomnosti Petea Roosevelta. Lidé z Pointu říkali, že jsou „pobočníci“, což je slovo, které znamenalo víc než jen lidskou sounáležitost. Znamenalo to, že jsou sjednoceni ve svém záměru. Když začali být vídáni bok po boku, objevily se posměšky, že by za tou jejich pospolitostí mohlo být ještě něco víc. Ale neměly dlouhého trvání. Lidé Petea respektovali jako profesionála a s ohromením sledovali, jak Prcek pod Peteovým vedením změnil svůj trudný, nikam nevedoucí život.

Jedenáctého ledna se dvojice bok po boku pohybovala tím nejběžnějším způsobem až do chvíle, kdy se odlehlá stezka příliš zúžila nebo byla příliš zdevastovaná neblaze proslulými jámami, které po sobě zanechával Gerard Pontiac pídící se po pirátském zlatu, a Prcek musel v chůzi pokračovat za Petem. Tomu bylo věčnou záhadou, jak s ním Prcek může vůbec udržet tempo. Prcek byl to, čemu Cajunové říkali *peeshwank*, zkrátka pišišvor, metr padesát vysoký špunt s krokem odpovídající délky. Metr *pětapadesát* v jezdeckých botách, připomínal Prcek. Krátce se totiž věnoval dostihovému sportu.

Moc rád o tom ale nemluvil. Z tříleté žokejské kariéry si odnesl jen mizerně voperované umělé levé koleno. Pete jeho kulhání rozeznal na kilometr daleko – ten podivný vrtivý taneční krok, při němž Prcek přenášel takřka veškerou váhu na zdravou pravou nohu.

Prckovo neustálé tlachání Petea ujišťovalo, že s ním jeho zástupce nepřestává držet krok. Pete ho nezřídka počastoval hláškou Johna Waynea z filmu *Velký Jake*: „Co ti chybí na uších, to ti přebývá na zobáku." Dnes však Pete mladíkovi jeho nervozitu nezazlíval. Nešlo o ukradený toustovač, tohle velké drama už patřilo včerejšku. Dnes řešili něco mnohem závažnějšího.

„Koukej, Pete, ty si myslíš, že kráčíme do něčeho špatnýho, co?" Prckovi bylo sedmadvacet a měl jen nepatrný místní přízvuk. Peteovi bylo dvaapadesát a kolísavý cajunský přízvuk miloval, ale protože prvních patnáct let života strávil v Texasu, nedokázal si ho zcela osvojit.

„Nevím," odpověděl Pete. „Tohle jeden *nikdy* neví."

„Ale moc dobře to nevypadá, viď?"

„Kluci vzali roha. Oba jsme si tím taky prošli."

„Jenže ne v devíti letech. V devíti jsme nezdrhali, abysme se pak tři dny neukázali. I já poznám, že tohle je špatný, Pete. Co si myslíš, že se stalo?"

Pete si povzdechl. Měl mohutnou hruď a při jeho výdechu se zachvěl blízký dvakratcový trs.

„Naštvala ho máma nebo táta. Co si tak pamatuju, vůbec bych se mu nedivil. A dál? J'connais pas. Hádám, že se někde schovává s nějakým kámošem."

„Ale on kamarádí s tou mladou od Pontiaců, ne?"

„Jo, je to tak."

„A neříkal jsi, že ses dneska ráno u Pontiaců stavil a mladá říkala, že s ním nebyla?"

„Máš pravdu."

„Pontiac není typ, co by si před poldou vymýšlela, že? Pokaždý, když tu holku vidím, zapisuje si do toho svýho deníčku nějaký chytrý věci. Je to ta nejupřímnější holka, jakou můžeš v močálech potkat, víš to?“

„Je to pravda.“

Prcek se při zoufalém pokrčení ramen otřel o listy zederachu, až to zašustilo.

„Takže nám zbejvá jenom pár špatnejch konců, Pete, co?“

Opravdu hluboké povzdechy v močálech bolely. I obyčejný nádech zvedal kapky vlhkosti na každé průdušince. Sakra, Billy May možná doopravdy vzal roha přes močály a potom kolem Doktorova koloniálu přes hranici až na souš v Dawesu. Pokud Pete věděl, už tři lidi z Pointu podepsali papíry, co roznášel Naftař.

Naftař bylo jediné jméno, pod kterým ho lidé znali. Pracoval jako zástupce z pobřežních ropných plošin nebo rafinérií nebo něčeho takového. Krátce po Novém roce začal čmuchat kolem pointských bud a nabízet smlouvy na odkup pozemků, které tam lidé vlastnili od osmnáctého století. Lidé z Pointu byli na vzrušující pirátskou historii svých příbytků hrdí, v mnoha případech až přehnaně, ale povídalo se, že Naftařova nabídka je opravdu výhodná. Což pro Alligator Point nevěstilo nic dobrého. Kdyby se zájemců o prodej našlo dostatečné množství, začaly by zavírat bary. Obchod. Pak i škola.

Billyho otec smlouvu možná taky podepsal. A Billyho to možná rozhodilo.

Pete se rozhodl zjistit, jak dobře si dal jeho zástupce dvě a dvě dohromady.

„Hele, Prcku. Popiš mi ty dva špatný konce, co tě v týhle souvislosti napadaj.“

„Aligátor,“ vyhrkl Prcek okamžitě. „Nebo medvěd. Nebo kojot.“

„To jsou ochrapové," odfrkl Pete. „Pokavaď je napřed nevyprovokuješ."

„A co had? Hadi ochrapové nejsou, že ne, Pete?"

Bod pro Prcka, i když si Pete nemyslel, že Billyho zmizení má na svědomí zrovna had. Pokud si dobře vzpomínal, Billy May nepatřil ke klukům, co by scházeli z pěšin, leda by mu Pontiac prosekávala cestu. Kdyby ho uštkly hadí zuby, jeho tělo by zůstalo na stezce, nafouklé na velikost dospělého člověka.

„Tohle bych ti nezbaštil," prohlásil Pete. „Co ten tvůj druhej špatnej konec?"

Prcek, sám v podstatě ještě dítě, kopl do země.

„Ty víš co," zamumlal.

Pete to věděl a chápal, proč to Prcek nechce vyslovit nahlas. Jeho zástupce měl ochromující fobii z tekutých písků. Pete si domýšlel, že souvisí s nějakou událostí z dětství, která měla co do činění s nestvůrným tátou Ulenem. Kladl si otázku, zda tekoucí písky nejsou skutečným důvodem, proč se Prcek drží po jeho boku. Kdyby Prcek nějakou náhodou zapadl do tekoucího písku, měl by po ruce Petea, který ho vytáhne.

„Hergot," ulevil si Pete. „Už bysme tam měli bejt."

„My jsme zabloudili, Pete?" znejistil Prcek. Jeho přirozený odstín laciného novinového papíru ještě o kousíček zbledl.

V močálech to bylo vždycky možné, ale v tu chvíli Pete zahlédl kus termity ohlodaného dřeva, hustě posetého trnitým ostrokvětem. Dobře věděl, že trhat takové bodláky se nesmí, protože rostliny pukají a rozptylují další odporná semena. Sáhl pro svůj kolt ráže .45, aby ostrokvět odhrnul, ale hned si vzpomněl, že zbraň musel v třiadevadesátém odevzdat, když farnost Bullock přišla na buben a spolu s ní i tamější policejní oddělení.

Rostlinu nakonec jemně odsunul malíčkem.

Do rozměklého dřeva byla vyrytá teď už sotva viditelná chobotnice. A vedle ní i sedm slov, z nichž ve dvou byla nějaká hrubka.

TADY JE MAYOVIC

SOUKROMÍ POZEMEK! ZÁKAS VSTUPU!

„Všichni čas od času sejdeme na špatnou cestu," odcitoval Pete z filmu *Velká stezka*, v němž John Wayne roku 1930 poprvé zazářil v hlavní roli. Tento převratný snímek tehdy propadl jenom proto, že biografy odmítaly přizpůsobit promítací plátna novému sedmdesátimilimetrovému formátu. Duke to těžce odnesl a na deset let skončil u nízkorozpočtových bijáků, dokud John Wayne nezaznamenal úspěch s *Přepadením*.

Všechny tyto wayneovské znalosti Peteovi pomáhaly udržet chladnou hlavu ve chvílích, kdy šlo do tuhého.

Prcek na zvětralou ceduli poklepal. „Když jsem bejval u Mayovejch dřív, právě tady na mě vždycky namířila brokovnice…"

„Pracky nad hlavu, vetřelci!"

Pete se svým velkým stetsonem uhnul pod těžkou zkroucenou větev. Na zašedlých troskách napůl probořené verandy asi dvacet metrů od nich stál William May starší, o rameno zapřenou rezavou brokovnici. Pete na něj zamával a věnoval mu poněkud křečovitý úsměv od ucha k ucha. O Williamu Mayovi starším věděl, že vidí hůř než netopýr bez hlavy.

„Tirez-moi pas, Williame," zavolal Pete. „My nejsme žádní vetřelci."

„Zatracení chmatáci," zavrčel William. „Nejdřív jste mi vzali propan. Pak jste mi sebrali i nafukovačku."

„Nic takovýho jsme neprovedli, Williame. Mluvíš s Petem Rooseveltem. Před dvěma rokama jsem ti pomáhal vytáhnout pirogu z toho bahnitýho břehu. Mám tu s sebou Prcka

Uleneho. Prcka vlastně znáš líp než mě. Toho prďolu, pamatuješ? Co tak divně chodí? Ani ne před půl rokem pomáhal podepřít západní stěnu tvý boudy."

Brokovnice nepoklesla.

„Jestli seš to ty, Prcku, houkni na mě, jak říkám svý manželce."

Pete se na Prcka ohlédl.

„Tyjo, Pete," zašeptal Prcek. „Já si to nepamatuju."

To nevěstilo nic dobrého. Ale Pete si zakládal na tom, že na sobě nedával znát ani náznak úzkosti. Jen se zakabonil a vysoko na čele se mu udělalo několik vrásek, úplně stejně jako Johnu Wayneovi. Jeho charakteristický výraz vytvářel dojem zasmušilého pobavení, i když ve skutečnosti přemítal, jak dobře může William May starší střílet, když je slepý jak patrona.

„No jen přemýšlej, Prcku," odpověděl šeptem. „Jestli si myslíš, že je ostrokvět hnusně lepkavej, počkej, až uvidíš tady v močálech rozprsknutý naše mozky."

10

Pete Roosevelt a Prcek se seznámili před čtyřmi lety. Bylo to 1. srpna 1994 v umaštěné burgrárně U Šťabajzny Lucy, kde bylo jen dvanáct míst, ale zředěné pivo se tam čepovalo v množství jarních přívalových dešťů. Podle vyjádření samotné Lucy sice její podnik přišel o licenci na prodej alkoholu už v den, kdy se Squeaky Fromme pokusila zabít prezidenta Forda, ale věkovitá majitelka si s tím hlavu nelámala. Žádný tvrďák z Úřadu pro alkohol, tabák, zbraně a výbušniny se takhle daleko na jih do delty trmácet nehodlal. Její podnik byl odsouzen k přežívání, stejně jako byla Lucy odsouzena k pomalému zabíjení lidí z Pointu tím nejhorším hnuscukrem, jaký existuje: alkoholem.

Pete tam jedl často. Jedl tam často, protože tam často parkoval. Svojí rozvrzané Crown Vicky dal sice námořnické jméno Melbournská královna, to ale neznamenalo, že byla schopná plout na vodě. Silniční vozidla se na Pointu nedostala dál než k mysu. Dokonce i čtyřkolky byly pro místní stezky příliš široké. Někteří lidé jezdili na koních nebo mezcích. Několik jich frčelo na vznášedlech. Mnozí se vozili ve člunech nebo kánoích. Většinou ale lidé chodili pěšky a terén poznávali svými bosými prsty.

Melbournská královna byla tank svařený koncem sedmdesátých let v Motownu. Stovka vrzání, skřípání a cinkání. Desítky rzí pokrytých promáčklin. Zbytky pochromovaných detailů, které rozežrala sůl z vody v zálivu. Za všechny ty roky, co Pete tenhle krám řídil, ho nenechal ani jednou přelakovat, ani jednou neopravil karoserii. Líbilo se mu, že si na dveřích může ponechávat původní policejní znaky spolu s třiceticentimetrovými písmeny: *ŠERIF*.

Auto si mohl nechat i poté, co zkrachovala farnost Bullock. Kdo jiný by takovou rachotinu chtěl řídit?

Potom patnáct let podroboval tvrdému šerifskému režimu Alligator Point. Na to jen tak nikdo nezapomene. Včetně Petea. Myslel si o sobě, že úřad šerifa pořád zastává. To si mysleli i faktičtí vůdci Pointu známí jako Nálevní výbor, podroušený syndikát starších, kteří se každé úterý opíjeli U Pelikána. Většina ze sedmačtyřiceti rodin na Pointu byla opilá skoro každou noc. Tedy *čtyřiačtyřiceti* od chvíle, kdy Naftař začal nabízet smlouvy.

S požehnáním Nálevního výboru lidé Petea udržovali v chodu. Skládali se mu na potraviny a benzín. Když prošvihl grilovačku, někdo mu do alobalu uschoval celý tác těch nejvybranějších kousků. Všude si mohl zdarma dopřát kávu anebo pivo, to bylo k mání ve všech jeho oblíbených nálevnách – U Šťabajzny Lucy, U Papriček nebo U Pelikána, kde se družil s tou nejvybranější společností sestávající z Růžového Zoota, Gullyho Jimsona, Rawleyho Deeverse a Gerarda Pontiaca, patrona všech místních opilců.

Takže: Šťabajzna Lucy, 1. srpna 1994. Pete vystoupil z Melbournské královny, bez odznaku, bez pětačtyřicítky, a začal se soukat do větrovky. Jedenáct let šerifské služby z ní udělalo jediný použitelný pozůstatek jeho staré uniformy, tedy kromě stetsonu. Ztěžka se dovlekl do lokálu a spolu s ním dovnitř vtrhl i vlhký vzduch, který roztřepotal několik maličkých,

nepříliš kvalitních bavlněných pirátských vlaječek s lebkou a zkříženými hnáty, co se hojně prodávaly po celém zálivu. Tento produkt nesl označení Pirátská hrdost.

Pete mávl na Lucy za barem a posadil se do nejtmavšího boxu. Na družení se s ostatními neměl náladu. Trpěl zažívacími potížemi a chystal se proti nim zabojovat bombou v podobě porce mastného masa.

V tu chvíli si všiml Prcka Uleneho. Toho kluka viděl už dřív, jak dělá to, co dělal i teď – házel do sebe jídlo, jako by několik dní nejedl. Slovo „kluk“ vůči němu nebylo zrovna laskavé, ale Prcek byl malý jako kluk a jako malý kluk se i choval, rozdíral si pupínky, které měl nechat na pokoji, žvýkal s otevřenou pusou a brčkem srkal elektricky žlutou limonádu. Kolem svého jídla držel ruku, jako by se bál, že mu ho zkusí ukrást nějaká podobně hladová gorila.

A jako na zavolanou čtyři takové gorily do burgrárny přiskákaly a opět roztřepotaly všechny ty pirátské vlaječky. Pete je nepoznával, což znamenalo, že jde o nádeníky, co se do močálů nasáčkovali, aby převáželi zařízení, možná někde opravili cisternu, natáhli nějakou telefonní linku, prostě něco v tom smyslu. Nevystupovali, jako by se kdovíjak dobře znali, ale něco je charakterizovalo jako členy jednoho bratrstva. Bratrstva staré dobré normálnosti, jednou provždy se honosící oprávněním navážet se do každého, kdo jim připadá nenormální.

Pete zaléval burger pivem a sledoval, jak se bratrstvo naváží do Prcka. Věděl, že je to začne hodně brzo nudit. Pokud ovšem Prcek nevstane, významně se nerozkročí a nezačne svým trýznitelům odmlouvat. Tyhle věci možná fungují ve filmech, ale v reálném životě člověk dostane spíš nakládačku.

A protože na Pointu nikdy nic nedopadlo, jak by mělo, Prcek udělal přesně tohle.

Postavil se jim. „Proč si ze mě utahujete? Vypadám nějak divně nebo co?“

„Jo," odpověděl chlapík v umaštěné kšiltovce s logem Astros. „Vypadáš fakt hodně divně."

„Než jsem přišel, dal jsem se do pucu! Podíval jsem se na sebe i do zrcadla! Vypadám k světu!"

Pozornost bratrstva ze sebe nesetřásl. Tenhle Prcek Ulene prostě neměl pod čepicí.

Pete měl v průběhu následujících čtyř let zjistit všechno o Prckových schopnostech jak mentálních, emocionálních a fyzických, tak hlavně a především vrozených. Léta, která Prcek strávil jako žokej, nadále halila ta nejhustší mokřadní mlha, ale Pete splašil Prckův rodný list vystavený Milosrdnými sestrami z Nemocnice sv. Beatrice, jmenovitě jistou sestrou Parissimou. Kromě rodného jména, které bylo tak dojemně noblesní, že se ho Pete raději přinutil zapomenout, byla do poznámek přidána slova *mentálně zaostalý*.

Prckova matka zemřela na odloučení placenty. Prcek přežil, ale kvůli nedostatku kyslíku v pupečníku utrpěl poškození. Negramotný otec postiženého hocha šestnáct let bil, načež ho odtáhl do vojenské náborové kanceláře v Dawesu. Během těch několika týdnů, které Prcek v armádě strávil, pro něj velitel nenašel žádné jiné využití než pozici u kuchyňské hlídky, kde Prcek také přišel ke své přezdívce. Pokud bylo Peteovi známo, bylo to vše, co Prcek u vojska získal, než byl nakonec propuštěn s oním dobře známým prokletím ve výkazech: *mentálně zaostalý*.

Pete si následující vývoj odvodil i U Šťabajzny Lucy, kde se rychle měnila dynamika spravedlnosti.

„Tak ty sis teda myslel, že vypadáš k světu, jo?" pokračoval chlapík s kšiltovkou. „Ale vsadím se, že tohohle sis ani náhodou nevšim."

„Čeho?" zeptal se Prcek.

„Tý sračky, co na sobě máš. Toho žlutýho bordelu."

„Vy chcete říct, že jsem špinavý?"

„Ale ne. Jenom říkám, že seš celej od žlutýho maglajzu. *Tohohle* žlutýho maglajzu."

Chlap popadl plastovou láhev, oběma rukama ji zmáčkl a vystříkl z ní proud francouzské hořčice. Přesně jak slíbil, žlutý maglajz Prcka ošplíchal od hlavy k patě.

„To by stačilo," zamumlal Pete. Ubrouskem si otřel prsty.

Zatímco se členové bratrstva mohli pominout smíchy, Prcek si utíral obličej a zkoušel se vzpamatovat. Pete, Lucy a bratrstvo nevěděli, že šestnáct let neustálého bití od táty Uleneho dalo Prckovi pár lekcí do života. I když byl od přírody kliďas, uměl se vytočit k nepříčetnosti. Tehdy se v něm rozpálilo všechno, co se naučil pod tlakem okolností.

Prcek se zapřel o zdravou nohu a vystřelil přes bar jako kulička v pinballu. Stříkač hořčice se najednou ocitl na podlaze, kde se stal terčem série neohrabaných, ale silných úderů.

Vývoj událostí zaskočil i Petea; stihl se postavit na nohy, ale nic víc. Vzápětí se stal svědkem kouzelnického triku. Kšiltovka Astros najednou spočívala na Prckově hlavě.

Bratrstvo zaútočilo s elegancí rozzuřeného stáda. Během několika vteřin byl zcela zničen majetek Šťabajzny Lucy v hodnotě 129 dolarů. Nejdražší položkou byla židle rozbitá o Prckovu hlavu. Mladík ji zřejmě ani necítil. Nepřestával běsnit, dokud ho někdo šťastným kopem neposlal smykem vedle Petea. Pete byl jediný člověk z Pointu, který běžně nechodil bos. Nemyslel si, že se to pro šerifa sluší. Nosil vysoké černé kožené kovbojské boty, kterými se dá šikovně nakopávat zadek.

„Do koulí! Do koulí! Do koulí!" volala Lucy zpoza baru.

Pete pomohl Prckovi na nohy, přičemž se také zasvinil žlutou hořčičnou hmotou. Čtyřem hekajícím gorilám věnoval Dukeův typický úšklebek.

„Naplňte si ruce, parchanti," zavrčel.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Přízrak z mokřadů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.